

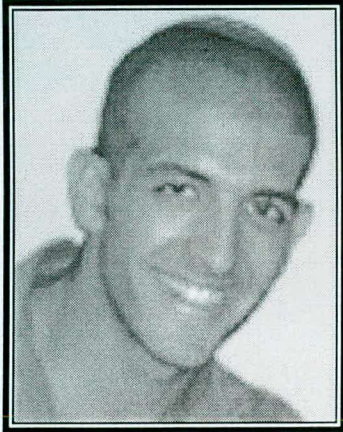

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון דוד (אלחנן) רובין ז"ל

בן יוספה ומישאל

נולד בירושלים

בתאריך י' בסיון תשמ"ו, 17/6/1986

התגורר בקרית ארבע

התגייס ביולי 2006

שרת בחיל הים

נפל בקרב בעת שירותו

בתאריך י"ט בטבת תשס"ח, 28/12/2007

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 7 קבר: 8

הותיר אחריו הורים, חמישה אחים ושלוש אחיות

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן יוספה ומישאל יצחק. נולד ביום י' בסיוון תשמ"ו (17.6.1986) בירושלים. אח לתהילה, יהודה, נתנאל שלמה, ישראל, יאיר, אבינעם, רחל, דבורה ואביטל.

דוד גדל והתבגר בקריית ארבע. את חינוכו היסודי קנה בבית הספר הממלכתי-דתי "חברון", המשיך ל"חטיבת הביניים לבנים" שביישוב, ואת לימודיו התיכוניים עשה בכפר עציון, בישיבה התיכונית "מקור חיים" של הרב עדין שטיינזלץ.

בבית הוריו ינק דוד את אהבת ארץ ישראל ועם ישראל, את אהבת התורה ואת אהבת האדם, וביקש להנחיל ערכים אלה גם לחניכיו, בתנועת הנוער "אריאל". "כבר כחניך היו לו עקרונות משלו, מספרים החניכים, "והוא היה מתווכח ועומד עליהם בתוקף, ולא פחות חשוב מכך - בנועם. היה מרבה להתבדח ולהשתובב אבל מצד שני היה בוגר ורציני. הפרויקט העיקרי שדחף אותנו אליו היה לשאוף למטרה מסוימת ולהגשים אותה." שנים לאחר שעזב את הסניף המשיך דוד לשמור על קשר הדוק עם חניכיו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ולארגון עבורם פעילויות מיוחדות - טיולים, ערבי שיחה ודיונים ועוד. "הוא השפיע עלינו בצניעותו, בתפילתו ובמידות האצילות שלו. גם ענווה גדולה הייתה בו. הכול היה אצלו מתוך חיים של תורה אמיתית," מעידים החניכים.

חבריו של דוד אף הם מרבים לספר על ענוותו, על הסתפקותו במועט, ועל דאגתו ועזרתו לזולת. עוד הם מספרים על כוח הרצון שניחן בו ועל יכולת עמידה בסטנדרטים גבוהים שהציב לעצמו. "בדוד ראינו שילוב מופלא של אדם רציני, אידאליסט, שלוקח את החיים ברצינות שאינה סותרת את שמחת החיים הטבעית, הישרה והפשוטה אלא ההפך: נותנים לה את משמעותה, ומגדלים אותה לאין קץ," כתב אחד מהם.

כחבר פעיל במועצת הנוער של קריית ארבע היה דוד מן המייסדים, היוזמים והמארגנים של מסע אופניים לירושלים שנערך מדי כ"ח באייר, יום ירושלים, לזכרו של יצחק בואניש, קצין הביטחון של קריית ארבע, שנפל בקרב עם עוד אחד-עשר חיילים ואזרחים בעת שעשו את דרכם למערת המכפלה. וכך כתב דוד בעיתון הנוער של קריית ארבע: "... בפעילות מסוג זה מתאחד הנוער ומתגבש בינו לבין עצמו ומתמלא כוח לפעילויות ערכיות כלפי עם ישראל. משתרש בליבו החוסן והביטחון בצדקת הדרך ועל ידי כך יוכל לקרב את אחינו אל זהותנו היהודית ואל זכותנו לשוב לארצנו. ... ראוי להבין את גודל הנס שאנו חווים במסע..."

אהבה עזה אהב דוד את ארץ ישראל. הוא לא חדל מלטייל בשבילי הארץ, במעינותיה ובמערותיה, עם חברים או בגפו. חלק מטיוליו נערכו עם חברו אחיקם עמיחי, ורב היה ביניהם המשותף. "צעירים שלא ידעו פחד מהו," מספרים החברים, "בחורים שלא ידעו מה זו גאוה, כבוד וגם לא קנאה, ושהלכו עם האמת שלהם עד הסוף, בכל מצב." לשאלתו של חבר, "מהו טיול?" ענה דוד בפשטות: "טיול הוא היכולת להתמקד בפרטים קטנים, זניחים. לבחון אותם, להבין אותם, לשייך אותם בלי להותיר בהם רושם, בלי לנסות להשפיע. אלה שיודעים לטייל בחיים, הם אלה שיודעים לטייל בחוצותיהם. ... הטיול שלהם ממשיד לעד!"

דוד אהב לכתוב - מחשבות, התלבטויות, קריאות כיוון ביחס לחייו, תיאורים של אירועים שנכח בהם ועוד ועוד. בכל יציאה לטיול נטל עמו מחברת ועט, ובעת הפוגה מההליכה הממושכת היה מעלה את מחשבותיו על הכתב. ברשימותיו ניכרים להט האמונה ותחושת השליחות שהתוותה את דרכו. "אני לא מאמין בחיים קלים," כתב, "לא נראה לי שהגעתי

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לכאן סתם. ... אני לא מוכן להיות אדם פשוט. לא לכך נוצרתי. ... אני חייב לפעול, לקדם ולשכלל נקודות רבות בעם ישראל ולא רק את הבית הפרטי שלי. העם זקוק לאנשים שיארגנו אותו ובעיקר ידחפו אותו כלפי מעלה. ... אני כל כך רוצה לעזור לעם ישראל!"

בתום לימודיו התיכוניים המשיך דוד למכינה הישיבתית לצה"ל "בני דוד" שבעלי, אך כעבור זמן לא רב החליט לעבור לישיבה הגבוהה שבמצפה רמון - "כי הוא ידע שלנשום אוויר של ישיבה זה אוויר אחר, לחיות בתוך אווירה של שקידה גדולה ואהבת תורה זה דבר שכל אחד צריך כדי להיות אדם בריא," כפי שהסביר אחד מחבריו. וכך תיאר דוד את ההבדל שבין הלימודים בעלי ללימודים בישיבה: "ניתן להמשיל את המכינה לנחל ואת הישיבה לים. ישנם אנשים שמתאימה להם מציאות של נחל, והם ישקיעו ויצללו שם טוב ולכן טוב שיהיו שם. אבל אין ספק שישיבה זה הים האמיתי ובי נתקיים הכתוב: 'כל הנחלים זורמים אל הים'."

דוד תואר כאדם שקט, "אבל כזה שהשקט שלו מקרין החוצה." רבו ב"ישיבת מצפה רמון", הרב קובי דביר, מספר: "דוד היה ירא שמים גדול. אדם יציב וחסון מאוד שכלית, נפשית וגופנית. רצה מאד ללמוד תורה, ולמד בשקידה. מעולם לא ראיתי אדם כל כך מוצק ואיתן בכל הווייתו. יפה תואר בגופו ובנפשו." הלימודים בישיבה חיזקו בדוד את האמונה ביכולתו של האדם לבחור את הדרך שילך בה: "... העיקר שהאדם ידע שהוא מסוגל להתקדם בעצמו, אפילו אם לא התקדם הרבה..." ובהתייחס לתורה כתב: "מדד התורה האמיתי הוא הצורך בהסתכלות מתוך ראייה פנימית. החיים הם מסלול ארוך, תהליך ממושך, שהאדם הוא חלק ממנו. התורה מחנכת אותנו להסתכל על האיכות ולא על הכמות."

תכנית ההתנתקות מרצועת עזה ומיישובים בשומרון העיקה מאוד על דוד, שהאמין בכל מאודו בזכותו של עם ישראל על כל פיסת אדמה בארצו. חודשים ספורים לפני הפינוי מגוש קטיף עבר כאות הזדהות ללמוד בתל קטיפא, וחווה את הקושי לעומק. דוד התנגד לפינוי בכל כוחו, ונשאר אחרון ביישוב על מגדל המים וסירב להתפנות. החיילים לא הצליחו להורידו ורק אחרי התייעצות ממושכת עם אביו הסכים לרדת.

חשבון הנפש שערך דוד בתום תהליך ההתנתקות הביאו למסקנות ברורות: "אני חושב שההתנתקות רק חידדה לי את מצב האומה ואת

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הצורך להילחם מתוך תורה ויראת שמים... אני כולי רצון להתגייס, אפילו חזק יותר. " ואכן, דוד היה שילוב חי ומהלך של ספרא וסיפא, חזק ובוטח בדרכו. הגם שהתלבט ממושכות היכן יוכל לתרום את המרב בשירותו הצבאי, היה לו ברור שילך ליחידה מובחרת. "למרות כל החששות, " כתב, "אני מת להתגייס כבר. לצאת, לראות עולם, להתמודד עם דברים, אתגרים וחיים חדשים. " את הקשר ההדוק שבין צה"ל לתקומתו של העם היהודי בארצו הגדיר דוד "מימוש של תהליך בגאולת ישראל. " ועוד כתב: "מאז ומתמיד הצבא הוא מקום שמלכד את העם. ... אף פעם לא חלמתי להיות רמטכ"ל, אבל אני כן חולם שביחד עם עוד חבריה רציניים שמתגייסים ליחידות מובחרות ולתפקידי פיקוד משמעותיים נכניס רוח גבורה לצבא ומתוך כך נחזק את העם היושב בציון! צבא ומלחמה זה לא טבענו אבל אנו מוכנים להילחם אם מוכרחים..."

דוד בחר להתנדב לאחת המובחרות שביחידות - "שייטת 13" - יחידת הקומנדו הימי. הוא עבר את הגיבוש בהצלחה, ועם גיוסו, ב- י"ג באב תשס"ו 07/08/2006, החל במסלול ההכשרה הארוך והמפרך. תנאי הכרחי בעבורו היה היכולת לשלב את שירותו עם אמונתו, ובעדינות ובשקט האופייניים לו הבהיר זאת למפקדיו. מספר אביו: "כשנכנס דוד לריאיון קבלה לשייטת, הוא אמר למפקד: 'אני עושה הכול מתוך תורה. אם אני יכול לתרום כאן, אם זה מתאים, אני לשירות היחידה. אם לא - אני אתרום במקום אחר. אני לא רוצה שיהיו שום ספקות. " ואמנם, דוד לא התפשר על האמת הפנימית שלו ועמד איתן אל מול מצבים מורכבים מבחינה דתית שנאלץ להתמודד עמם כחייל דתי. זאת ועוד, הקפדתו שלא להחמיץ אף תפילה עלתה לו לעתים במאמץ גופני מוגבר ובמסירות נפש חסרת פשרות. הנה כי כן, באחת הפעמים נקרא צוותו לצאת לאימון לילה שהיה אמור להסתיים למחרת. האימון התארך מעבר למתוכנן ומכיוון דוד לא לקח עמו את התפילין הוא אמר לאחד החברים שהוא כבר חוזר, ורץ מרחק רב עד הבסיס והזדרז לחזור לצוות מצויד בתיק התפילין שלו. "גם בשלבים הכי קשים של המסלול", מספר האב, "כשהיה חוזר הביתה לשבת דוד היה קם בבוקר והולך להתפלל במערת המכפלה - הוא היה אומר 'אני צריך כוחות מהאבות.' " אמו מספרת כי בהשפעתו החלו גם כמה מחבריו לצוות להניח תפילין, אך לאחד מהם, חילוני גמור, אמר דוד: "לאט לאט, צריך הסברים, צריך ללמוד."

שנה וארבעה חודשים הספיק דוד לשרת ב"שייטת", ואף נטל חלק בפעילויות מבצעיות. כשנשאל באחת הפעמים אם הוא מפחד, ענה: "כן,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אני מפחד לאבד חלק מהעדינות שיש בתוכי. ועל המסלול עצמו, כתב:
"המסלול קשה לא בגלל המסעות או האורך, אלא כי כל הזמן רוצים
שתשאף גבוה יותר ... אסור להישאר במקום ... תשוו את זה לעבודת ה',
הלוואי עלינו!"

בערב שבת, י"ט בטבת תשס"ח (28.12.2007), חודשים מספר לפני תום
המסלול, נפל דוד בקרב בנחל תלם. הייתה זו עת חופשה, ודוד יצא עם
חבריו, רב-טוראי אחיקם עמיחי ונעמה אוחיון, לטייל בנחל תלם שמצפון
לחברון, סמוך לכביש חוצה יהודה. בסביבות הצהריים ירדו המטיילים
למעין, והבחינו ברכב פלסטיני. הם נופפו לו לשלום, אך משהתקרב הרכב
שלפו ארבעת יושביו כלי נשק, והחלו לירות. דוד ואחיקם נפגעו מהירי,
אך בטרם התמוטטו הספיקו להשיב אש, להרוג את אחד המחבלים
ולפצוע קשה את השני. נעמה, שהצליחה להימלט אל בין השיחים
ולהסתתר, הזעיקה את כוחות הביטחון וכיוונה אותם לזירת האירוע.
רופא שהגיע למקום קבע את מותם של השניים. חקירת השב"כ העלתה
כי המחבלים היו שוטרים פלסטינים.

מסע הלוויה של דוד ואחיקם יצא מביתם שבקריית ארבע והסתיים בבית
העלמין שבהר הרצל בירושלים, שם נטמנו זה לצד זה. מאות מתושבי גוש
עציון עמדו בצדי הדרכים וליוו אותם בדרכם האחרונה. "הפסקנו
להאמין במיתוסים ובגיבורים, אבל דוד ואחיקם היו אריות, הם היו
נפילים," ספד להם בניה שראל, חברם.

דוד היה בן עשרים ואחת בנפלו. הוא הניח אחריו הורים, ארבע אחיות
וחמישה אחים. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל-ראשון.

ספד לו אביו: "המסר החשוב ביותר שדוד חזר עליו שוב ושוב, הוא
שאפשר לשלב את התורה עם החיים. עם היום-יום, עם העשייה, אפילו
עם המבצעים הכי קשים בשייטת'. לא צריך לוותר על שום דבר, לא
להתבייש ולא לפחד. ללכת עד הסוף."

דוד ואחיקם הונצחו במפעלים רבים. אחד המרכזיים שבהם הוא "טיולי
דוד ואחיקם" - טיולים וסיורים ברחבי ביהודה, שומרון ובנימין. במלאות
שנה לנפילתם הועלה זכרם בהתכנסות בבית הכנסת "אלון יוסף"
שבקריית ארבע. כן מתקיימים מלווי מלכה לעילוי נשמתם בהשתתפות
אנשי רוח ואמונה. לזכרו של דוד מתקיימים שיעורים במסגרת בית מדרש
ערב בשכונת הר חומה בירושלים. חבריו בישיבת מצפה רמון שיפצו אולם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

והפכו את המקום לבית כנסת הנקרא "צמח דוד".

אוהביהם של דוד ואחיקם יצרו לזכרם מצגת המספרת את סיפור חייהם ומותם. בראשית המצגת מופיע שיר שנכתב לזכרם שנכתב על ידי צור ארליך: "הבחורים ההם, של שיטוטים ושטה, שמעפר נוצרו ובעפר דרכם, / שקניון בשבילם הוא נקיק צר פתח/ וארץ בשבילם היא טעם ומרקם, // הבחורים ההם, שבחגוי הוואדי, / שרק רחוק, בחוץ, יחושו ביתיות, / ושם, באין שומע, ילחשו: אהבתי/ אותך, ארצי שלי, ומנחתי טיול, // הבחורים ההם, שלא הולכים בתלם, / שלא הולכים בטל, אלא הולכים בגיא, / בהר ובמרחב ובמתלול - את אלה, / אמרה האדמה, אני רוצה אליי".

מצגת לזכרם של שני החברים ובה תמונות מטיוליהם המשותפים מופיעה בכתובת האינטרנט:

http://www.youtube.com/watch?v=Qqw_Xsh5oiQ

הנצחה נוספת בכתובים: החוברת "יופי וצניעות" מאת הרב משה בלייכר; גלוית "תפילת הדרך" עם תמונתם; קונטרס בעניין חשיבות הטיול בארץ ישראל, ועוד.

רבות נכתב וסופר על דוד. חבריו מ"שיבת מצפה רמון" איגדו את זיכרונותיהם בחוברת "עדינו העצני - זה דוד". כתב מרדכי ביגון: "עדינו העצני" זו ההגדרה שמתאימה לך, מצד אחד בחור חסון ביחידה מובחרת בצה"ל, מקום שנדרש בו כושר גופני ברמה הגבוהה ביותר, התמודדות יום-יומית עם לחץ וסכנות. מצד שני אדם שקט, צנוע, לא מתלהם, לא צועק, לומד בשקט, בעדינות, באצילות."

כתב יעקב יונגרייז מהישיבה: "ההגדרה שהכי מתאימה לדוד היא: 'שייט'. שייט זה אדם שיודע מה תפקידו ומה תפקידו בעולם, והוא הולך עם זה עד הסוף... תמיד לשחות, ותמיד להיות עם הראש למעלה, לחתור ליעד למרות הגלים הזועפים והמערבולות."

חניכיו של דוד אף הם איגדו את הדברים שכתבו לזכרו. בפתח החוברת כתב האח נתנאל: "היית בכור, בכור אמיתי. תמיד דואג, שואל ומתעניין. היית ונשאר גאווה למשפחה, סמל ומודל לחיקוי. אפשר לכתוב עליך ספר שלם שלא ייגמר לעולם."

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כתב דוד סעייד: "תמיד ידענו שאצלך נמצא את האופטימיות, התקווה, המילה הטובה, ובעיקר את הראייה לרחוק, הסופית, התכליתית, שיודעת ומפנימה שיהיה טוב באחרית, מלאת חדווה, שמחה ויצירה מבורכת של נפש בריאה..."

כתב ישראל בן שטרית: "זן נכחד היית, גיבור ועדין בבת אחת, שקט ומשדר עוצמה באותה נימה, יחיד ומיוחד. ... איש גאולה אמיתי עם תורה וגבורה באותה נשמה. ... במותך ציווית לנו את החיים, כמו אור של מגדלור המאיר לנו בעלטה..."

במאמרו על מסירות נפש כתב דוד: "ההבנה שאדם מסכים למסור את נפשו למען אידיאל גדול עד כדי כך שהוא מחשיב אותו יותר מחייו הפרטיים גורמת לנו להעמיק ולברר מהו אותו אידיאל שעליו מסר האדם את נפשו. יש כאן זעקה מזעזעת שאומרת: אתם חייבים להחדיר בתוכם את משמעות האידיאל.. תעמיקו ותבררו את העניין עד כמה שניתן. כאשר אדם מוסר את נפשו, זוהי מדרגה גבוהה של מבט אמוני קדימה, ואנו חייבים ללמוד מזה כי אותם המוסרים את נפשם, סומכים עלינו ומאמינים בנו שלאחר שהשקיעו את כל חייהם נמשיך לחיות עבור האידיאלים הגדולים שעליהם מסרו נפשם!".